

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

IV. Ex libro Jonae quaedam manarunt Graecorum fabulae. Disputatur de
vera significatione vocis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Prophetia
Jonæ ymothi
& antiqui-
tas.

Jonas, ut pote qui non ἑὸς ὁμοιωτός de se ipse differat, genuinum tamen agnoscere se Jonæ librum posterior ætas non obscure declaravit. Nam prætermisso isto quarti Regum: Ieroboam restituit terminos Israël, ab introitu Emath, usque ad Mare solitudinis, juxta sermonem Domini Dei Israël, quem locutus est per servum suum Ionam, filium Amathi, Prophetam, qui erat de Geth, quæ est in Opher: quod alterius Jonæ vaticinii, diuturnitate temporis aboliti, non ejus quod superest, antiquitatem probat; manifesta sunt illa Tobix: In hora autem mortis suæ vocavit ad se Tobiam filium suum, & septem juvenes filios ejus, nepotes suos, dixitque eis: Prope erit interitus Ninive; non enim excidit verbum Domini. Ubi Græca editio: ἀπὸδε ἴς τὴν μὴσταν, τάνων, ὃν πῶσμαι ὅσα ἐδά- λησεν ἰωνᾶς ὁ ὡροφήτης ἐπὶ τῶνδῶν, ὃν κατισπραφήσῃ. Vade in Mediæm, Fili, quia quæcumque de Ninive dixit Jonas, futurum nempe ut evertatur, credo esse eventura. Et deinde: ἢ, ῥὺν, τάνων, ἀπαλθε δαὸν τῶνδῶν, ὃν πᾶντος ἔσαι ἀ ἐδάλησεν ὁ ὡροφήτης ἰωνᾶς. Et nunc, Fili, exi Ninive, quia quæ effatus est Jonas Propheta, omnino continget. Addam etiam testimonium è tertio Machabaico, Auctoris satis antiqui: τὸν τε βυδοθεῖσθες ἐν γαστρὶ κήσῃς ἰωνῶν τινέων ἀρξάντες ἀπὸ μὲν πᾶσαν οὐδέως ἀνδρείας, πᾶντος. Et Ionam pereuntem in ventre ceti viventis in profundo, prorsus illasam omnibus notis exhibuisti.

Matth. 22, 18.
& seq. & 16. 4.
Luc. 11, 29, &
seq.
Joël 1, 13.
Jon. 4, 2.
Joël 1, 14.
Jon. 3, 9.

Ex libro Jo-
næ quædam
manarunt
Græcorum sa-
bule.
Disputatur
de vera signi-
ficatione vo-
cis נְבִיאָה
Sext. Emp.
adv. Gramm.
libr. 1, cap. 11.
Phavor, in
περίσσει &
Grot. in Jon.
1, 1.

Pater. Quam historiam recitat Christus Dominus apud Matthæum & Lucam. Hæc videntur ex iisdem fontibus & illa Joëlis, cujus librum libro Jonæ recentiorem puto: Benignus & misericors est, patiens & multa misericordie, & prestabilis super malitia. Nempe hoc ipsum est quod dixit Jonas: Tu Deus demens & misericors es, patiens & multa miserationis, & ignoscens super malitia. Pergit Joël: Quis scit si convertatur, & ignoscat? Jonas iisdem verbis: Quis scit si convertatur, & ignoscat Deus?

IV. At non sacræ solum, sed profanæ quoque literæ Jonæ memoriam retinent. Herculem enim, cujus famam aliorum facinoribus exornare Græci solent, finxerunt ad liberandam Hesionem, in os & alvum canis Tritonis, sive canis Carchariæ, qui ad eam depascendam mittebatur à Neptuno, insillisse, triduumque in ejus visceribus latuisse, neque hinc aliud ipsi accessisse incommodi, quam capillorum aliquot deflu- vium. Auctor Lycophron, & Lycophronis Interpres Ifacius Tzetzes: auctor quoque Cyrillus, & Theophylactus in Jonam: auctor denique Sextus Empiricus, & Phavorinus. Hoc vero discrimen adiisse eum, compage navis, qua vehebatur, soluta, narrat Æneas Gazæus in Dialogo De immortalitate animorum. Observat præterea Grotius Amythaonidas fuisse apud Græcos, quemadmodum Jonas Amathi filius inter Ebræos, & Jonæ nomen habere posse significationem hominis ex Græcia orti: nempe quod Græci Ionum nomine apud Ebræos censerentur, à Javane ducta appellatione, qui fuit Japhethi filius. Quid inde efficiat, non apponit; neque ego certe video: nam Amythaon bellum Trojanum multis præcessit annis, quo Amathi longe recentior fuit. Jonas vero, si ab Ionibus nomen habuit, ita Herculis casus fuerit adscriptus Jonæ, non vero Jonæ casus Herculi, quod absurdum est. Probabilius videtur, quod aliis venit in mentem, Arionis historiam, à nautis in mare missi, & à Delphine excepti, & Corinthum delati, ex Jonæ historia detortam esse: nam tempora, licet non omnino convenient, propius tamen accedunt, & in nomine Arionis vestigia extant nominis Jonæ; & ut hic in mari Deum oravit & Psalmum dixit, ita ille cantu delphinem delinuisse fertur. Jonas Propheta fuit, Arion citharædus: Ebræis quippe vox נְבִיאָה, præter alias significationes, & Prophetam & Fidicinem notat: ut Latinis vocabulum Vates, designat & Prophetam & Poëtam. Sic vigesimo quinto capite prioris Paralipomenon, Alaph, Heman, & Idithun, qui fidicines fuerunt, dicuntur הנְבִיאִים כְּנָרוֹת. Vulgata, Qui prophetaverunt in citharis. Septuaginta, ἀποφθῆσκον ὡς ἀρῆς ἐν κινύραϊς. His assentitur Syrus Interpres, & Arabs. Simile reperias paulo inferius. Sic Debhora in libro Judicum eodem afficitur Prophetissa, הנְבִיאָה, quippe saltatrix & tympanistra. Sic Debhora in libro Judicum eodem afficitur Prophetissa, הנְבִיאָה, nomine, cujus Canticum statim subjicitur. David ipse, non ob vaticinia solum, sed & propter psal- lendi ac carminum condendorum facultatem, Prophetæ nomen videtur esse consecutus. Manichæi, Gnostici, Nicolaitæ vatem futurorum fuisse ipsum omnino negabant: negabat & Theodorus Mopsuestenus, ut annotatur in Actis quintæ Synodi; & Pro- phetæ nomen, quod sæpe illi tributum negare non poterant, ad unam canendi periti- am referebant. Sed non unicus hic error nefarius Hærenicis illudit. Leguntur hæc capite decimo nono libri primi Samuel: יהִרְתָּ הַנְּבִיאִים נְבִיאִים. Vertunt Septuaginta, ἐμυλοντοσιν τῶν ὡροφῆτων. Vulgata, Prophetarum vaticinantium. Ita Syrus quoque & Arabs. At Jonathan vertit, סַפְרֵי מַשְׁכָּחַי, scribarum laudantium. Et mox, ubi Vulgata habet, Et prophetae ceperunt, habet Jonathā, וְשִׁבְחוּ, Et laudaverunt. Item Vulgata, Et ambulabat ingrediens, & prophetabat: Jonathan, Et ivit iens & laudans, וַיִּשְׁבַּח. Vul- gata: Et prophetavit cum ceteris coram Samuele: Jonathan, Et laudavit, וַיִּשְׁבַּח. Vulgata demum:

1. Par. 25.
Exod. 15, 20.
Judic. 4, 4.
1. Sam. 19, 20.
1. Sam. 19, 25.

demum: Num & Saul inter Prophetas? Jonathan: Num & Saul inter scribas? בַּסְפָּרִיאַם
 Utrum enim verisimilius esse dicas, significari musicum concentum, an hominum tur-
 bam, sibi invicem obstrepentium, & vaticinia ita fundentium, ut à nullo possent
 exaudiri? Existimare satius est, chorum notari psallentium & saltantium hominum.
 His cum se adjunxerunt Saulis nuntii, & Saul ipse, nempe afflatu divino ita sunt
 permoti, ut ipsos cantandi quoque & psallendi ac saltandi libido incesseret. Qua
 exercitatione usque adeo incaluit Saul, ut vestimenta detraheret, nimiaque demum
 lassitudine confectus, in terram sese nudus abjiceret. Hunc psallendi ac tripudiandi
 morem inter Judaeos receptum tenuit & David, cum Arcam de domo Obededom
 Hierosolymam reduceret: nam septem cantantium choris stipatus, ad strepitum citha-
 ræ & tubarum strenue saltabat. Verum Micholi hoc majestate regia indignum in
 Davide visum est, universo vero populo in Saule: unde natum est adagium: Num &
 Saul inter Prophetas? Sed Dei instinctu factum id ab utroque nesciebant, quod quum
 ita sit, tum vere existunt Prophetæ: & hoc prophetiæ genus in secundo gradu collo-
 cat Rabbiorum doctissimus Maimonides in More nevochim. Secundus, inquit, pro-
 phetiæ gradus est, cum homo in se sentis rem vel facultatem quampiam exoriri, & super se
 quiescere, quæ cum impellit ad loquendum; ita ut loquatur vel de scientiis & artibus, vel
 psalms & Hymnos, vel utilia ac saluaria recte vivendi præcepta, vel res politicas & ci-
 viles, vel denique divinas, & quidem inter vigilandum, & in vigore sensuum ordinario.
 Et hic est de quo dicitur quod loquatur per Spiritum sanctum. Hac specie Spiritus sancti in-
 flatus psalms suos scripsit David. Quoniam igitur qui Spiritu Dei excitati psallebant,
 מְבַרְכִים dicebantur, hinc & fiducias omnes מְבַרְכִים eodem nomine videntur appel-
 lati. Atque ita ex Jona Propheta, Arion fiduciam confingi potuit.

Maim. in Mo-
 re nevoch. lib.
 1. cap. 45.

V. Dixi superius Jonæ vaticinium, libro quarto Regum memoratum, annorum
 injuria periisse. Hinc ejus, quod extat, deprimendi ansam arripit Theologo-Politicus
 Disputator, vel quasi fragmenti alicujus è majori opere decerpti, vel certè quasi è
 seriptionum complurium numero levis unius opusculi & contemnendi. Quam notam
 reliquis itidem inurit Prophetarum libris; una omnes opera abolere, in contemptum
 certe adducere studens. Aliis quoque, sed saniora sentientibus de Libris sacris, gran-
 dioris historiae particula visa est Prophetia Jonæ; idcirco quod à conjunctione con-
 nexiva initium capiat. Ii vero sibi id responsi habeant, quæ edidit vaticinia Jonas præ-
 ter Libellum hunc, non videri ab eo litteris fuisse mandata, proindeque nec tempo-
 rum lapsu consumta; ea quippe duntaxat scriptis tradidisse Prophetas, quæ in
 longitudinem pertinebant, ne ex hominum animis memoria ipsorum evanesceret:
 quæ autem proxime spectabant ad exitum, etsi nonnumquam in libros relata sunt,
 minime tamen id ita necessarium fuisse, ut pote quorum futura esset recens recorda-
 tio, tum cum eventu ipso completerentur. Cujusmodi fuit illud, quod de Jeroboamo
 prænuntiatum à Jona libri Regum testantur: nam cum coævi fuerint Jeroboamus &
 Jonas, verisimile est in re instanti ac imminente prædictionem hanc à Jona editam
 fuisse. Favere nobis videtur Cyrillus: ait enim: ἡ προφητὴς τοῦ Ἰωνᾶ ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς
 ἵνα μὴ ἀποδοῦναι τὸν Ἰωνᾶν. Prophetia ab illo prolata sermo præter hunc nullus alter in
 literis relatus est. Quæ autem ex conjunctione connexiva, initio Libri hujus posita, pe-
 titur ratio, frivolum esse demonstravimus alibi, cum librum Ezechielis contra Adver-
 sariorum argumenta tueremur; ut pote quam ab Ebræis in fronte ornatus gratia collocari
 Grammatici doceant. Postremo etiam si majoris operis partem esse Prophetiam hanc
 fateremur, quid inde illi ex auctoritate sua decederet, non intelligo. Imo vero hinc
 conjicere licet, nobilissimam visam ac utilissimam particulam hanc, quam adversus
 edacem vetustatem studium hominum, vel potius supremi numinis voluntas conser-
 vavit, ne eximio hoc Christi per triduum mortui ac deinde resurgentis simulacro ca-
 reremus.

Refelluntur
 argumenta
 Adversario-
 rum.
 Unicum ar-
 gumentum.
 4. Reg. 14. 25.
 Tract. Theol.
 cap. 10.

DE PROPHETIA MICHÆÆ.

I. Disputatur de Michæa. II. Probatur Prophetia Michææ
 vaticiniorum & antiquitas.

I. QUI ab Ebræis sextus inter Prophetas Duodecim ponitur Michæas, is ter-
 tius ab Interpretibus Septuaginta, aliisque Græcis scriptoribus collocatus
 est. Tempus quo edita ipsi à Deo sunt vaticinia, quibus nunc fruimur, ipsa in fronte
 H h

Disputatur
 de Michæa.